

§ 11.

Samme Lovs § 31 affattes saaledes:

Lønnet Tjenestemand, der konstitueres under Embedsledighed i diplomatisk eller lønnet konsulær Stilling, oppebærer under Konstitutionen i Stedet for sin hidtidige Embedsindtægt Vederlag efter følgende Regler:

Konstitueres han som Chargé d'Affaires, erholder han indtil $\frac{3}{4}$ af den for en fast Gesandtskabschef paa Stedet fastsatte Indtægt.

Ved Konstitution i anden diplomatisk eller lønnet konsulær Stilling tillægges der den konstituerede samtlige for den paagældende Stilling normerede Indtægter.

§ 12.

De i samme Lov indeholdte midlertidige Bestemmelser 1), 2), 3), 2det Punktum, 5) og 6) ophæves.

§ 13.

Udenrigsministeren bemyndiges til samtidig med nærværende Lovs Stadfæstelse at lade Lov Nr. 123 af 27. Maj 1908 optrykke og bekendtgøre som „Lov og Diplomati- og Konsulatvæsen“ saaledes ændret, som Lov Nr. 82 af 1. April 1912, Lov Nr. 74 af 1. April 1914 § 4 og nærværende Lov medfører.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

Indtil 1908 havde Gesandtskaberne, bortset fra Gesandtskabet i Christiania, alene gennem Bevillinger paa Finansloven Lovgivningsmagts Sanktion. Ved Udarbejdelsen af den almindelige Organisationslov for Gesandtskaberne af 27. Maj 1908 havde man ingen Betænkelse ved i Loven at fastslaa, hvor der skulde findes faste Gesandtskaber, samt de i Spidsen for disse staaende Missionschefers Grad. I det siden da forløbne Tidsrum har det imidlertid gentagne Gange vist sig nødvendigt at ændre Bestemmelserne herom, jfr. Lov Nr. 82 af 1. April 1912 om Forandring i Lov Nr. 123 af 27. Maj 1908 om Diplomati- og Konsulatvæsen og Lov Nr. 74 af 1. April 1914 om faste Gesandtskaber m. m.; i den seneste Tid har det endog været nødvendigt uden Opsættelse at oprette endnu et nyt fast Gesandtskab (i Finland). Den Forudsætning, der laa til Grund for Optagelsen i Organisations-

loven af en bindende Liste over de Lande, hvor der skal findes faste Gesandtskaber, samt af en Bestemmelse angaaende de i Spidsen for disse staaende Missionschefers Grad — nemlig den, at Trangen til faste danske Gesandtskaber i Udlandet ikke kunde ventes at undergaa jævnlige eller pludselige Forandringer — har saaledes allerede nu vist sig ikke at svare til Virkeligheden og den bestaaende Ordning kan under den kommende Udvikling forudses ikke at være hensigtsmæssig. For at opnaa en mere praktisk Ordning har man derfor ment at maatte foreslaa, at Lovreglen om, hvor der skal findes faste Gesandtskaber, og om de i Spidsen for disse staaende Missionschefers Grad (Lov Nr. 74 af 1. April 1914 § 1) ophæves, saaledes at Ændringer i saa Henseende ligesom før 1908 kan ske uden Lovændring, saaledes som det ogsaa er Tilfældet i Norge og Sverig. I Konsekvens heraf er ligeledes Lovbestemmelsen angaaende Størrelsen af det Beløb, hvor-